

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Hvis det var så nemt, havde vi ingen problemer. Der er ikke nogen herinde, som ikke vil sige, at de går ind for næstekærlighed, så hvis det var så nemt, var megen lovgivning nem, og så var der ingen problemer for os.

Men angående dem, hr. Bertel Haarder lidt nedladende kalder etikkerne, sker der det, at næstekærlighed støder sammen med en anden slags næstekærlighed. Det er det, etikken beskæftiger sig med: Hvad gør vi, når tingene ramler sammen, og det går ud over den ene, hvis vi hjælper den anden? Det er derfor, etik er vanskelig. Det er ikke, fordi vi ikke ved, hvad der er godt og ondt. Faktisk er der meget stor enighed i befolkningen og såmænd også i dette Folketing om, hvad vi må, og hvad der er godt og ondt. Det er ikke en privat fornemmelse, men nogle gange tager det meget, meget lang tid, og det kræver mange erfaringer, det kræver megen lydhørhed, det kræver mange fortællinger, og det kræver en frygtelig masse andet at få bragt den store kompleksitet sammen, så man bliver i stand til at vælge.

På mange områder her i livet har vi den kompleksitet, og det er derfor, vi med en sådan selvfølghed siger, at vi ikke må bruge æganlæg fra aborterede pigefostre. Skønt der ingen rationelle grunde er til det, har vi stadig væk det store apparat kørende: Det må vi ikke bruge! Men vi kan ikke begrunde det med ret meget andet end at sige: Nej, det må man da ikke, det ville være nekrofil, det ville være uanstændigt på samme måde som kannibalisme! Det mest irrationelle i vores kultur er, at vi ikke vil have kannibalisme, for det vil vi jo ikke, vel? Men det skyldes altså, at det er vi enige om efter at have hørt masser af fortællinger, og så kommer vi pludselig til noget nyt, der ikke er fortalt historier om, og hvor vi står i en hel masse nye situationer. Hvis man tror, at man kan reducere det til det, man kalder næstekærlighed – som man oven i købet patetisk kan påberåbe sig, som om andre ikke tænkte i de samme baner – så kan man komme til at misbruge debatten meget.

Der er også et barn med i historien, og det, jeg tror, de fleste af os snakker om, når vi snakker kunstig befrugtning, er, at vi ikke står over for livstruende situationer for den kvinde eller mand, der er i behandling, men vi står og skal tage hensyn til et barn.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Hvis det var rigtigt, at tingene ramlede sammen, som fru Margrete Auken siger, og at det var et stort problem, og at det myldrede med børn, der var blevet født på de mærkeligste måder og havde fået undersøgt deres arveanlæg osv., ville jeg da følge fru Margrete Auken. Men jeg ser ikke, at der er ramlet noget sammen, jeg ser ikke, at der render en hel masse børn rundt, som ikke skulle have levet, og jeg ser ikke nogen forældrepar, der er blevet hjulpet, men som ikke skulle have været hjulpet.

Jeg startede med at sige, at nogle af bekymringerne virker lidt teoretiske, og det er derfor, man skal overveje meget nøje, før man sætter disse grænser. Jeg kan f.eks. slet ikke forstå, hvorfor grænsen for at opbevare disse æg skal være 2 år, når 3 år var det naturlige. Hvis meningen er, at man skal kunne få en lillesøster, så sig dog 3 år!

Med hensyn til det at undersøge æg kan jeg altså slet ikke forstå – og på det punkt er jeg uenig med det, Venstres ordfører sagde – at man kun skal nævne enkelte sygdomme. Hvis der er det, der med et fint ord hedder en indikation for, at man kan få et barn med et alvorligt handicap, er det altså en stor sag, vi taler om, og så skal der da i alle de tilfælde kunne ske en undersøgelse af ægget og ikke kun i ganske få tilfælde. Jeg tror, Venstres ordfører er enig med mig i dette, men vi har også i vort parti en sund dialog om disse ting, og det var også derfor, jeg følte trang til at gå på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg er ganske enig med hr. Bertel Haarder i, at det at sortere fostre er ikke noget, som er så ringe, som man fra visse sider giver udtryk for. Jeg synes naturligvis, der skal være mulighed for netop at kunne sige, at det foster fravælger vi. Det skal være den personlige frihed, der også her skal være i højsædet med hensyn til, hvad det er for nogle børn, man ønsker at sætte i verden.

Det er et meget ømtåleligt emne, men jeg kan ikke se, der er grundlag for, at lovgivningen skal gå ind og diktere, hvilke børn man ønsker i denne verden, lige så vel som det også skal være frivilligt, om man vil adoptere børn. Jeg var inde på tidligere, at i dag forbyder lovgivningen, at man kan adoptere børn, der ikke har optimal sundhed, svage børn osv. kan altså ikke adopte-